

i det Mindste sikker den separerede Husfru for saaledes at blive, — jeg fristes til at sige — udplyndret af den Mand, der har forladt hende. Jeg tilftaar imidlertid, at jeg ikke føler mig fuldstændig fyldestgjort ved det ærede Ste kongevalgte Medlems Forslag, fordi det fordrer en formelig Separationsbevilling. Erfaringen viser, at Forholdet faktisk kan udvikle sig paa en saadan Maade, at den Husfru, som har maattet forlade sin Mand, fordi hun ikke kunde være i Fred og Ro i Hjemmet hos ham, har undgaaet at foretage det Skridt at søge formel Separationsbevilling maaste af meget hæderlige Hensyn og væsentligst maaste af Hensyn til Børnene; at hun da skulde være stillet paa den af mig nys antydede Vis overfor Manden, forekommer mig ikke at være rigtigt. Jeg kan ikke negte, at det synes mig, at Lovforslaget ikke blot har truffet, hvad der maa siges for Diebliffet at være gjældende dansk Ret, men ogsaa har truffet, hvad der virkelig maa siges at have sin Grund i Forholdets, jeg kunde gjerne sige ethiske Natur, naar det har stillet Sagen saaledes, at en Husfru kun da er pligtig at yde Manden Understøttelse og Forsørgelse, forsaavidt hun er flyttet fra ham og har Serformue, naar det godtgøres, at hun kan gjøre det uden derved selv at komme til at lide Nød af forskjellig Art; dette er jo Forskjellen imellem at hense på hendes Forsørgelsespligt under de første Paragrafer i dette Udsnit, og saa at hense på den under § 11. Det forekommer mig, at naar man paalægger hende en Forpligtelse til at yde Bidrag til Mandens Forsørgelse, naar det ved nærmere Undersøgelse findes, at hun kan gjøre det uden at lide Nød eller komme i Trang, saa er det Alt, hvad der med Billighed kan fordres. Uagtet jeg vel veed, at dette Forhold er ordnet paa forskjellig Maade i de forskjellige Lande, — og dette gælder ogsaa med Hensyn til vore Nabolande Norge og Sverrig; — kan jeg dog ikke undlade at gjøre opmærksom paa, hvad der navnlig vil være den ærede Ordfører fuldt vel bekendt — at der i den sidste Tid har gjort sig en stærk Stemning gjældende for at ordne Forholdet, hvad Egtteskabet angaar, saaledes, at Husfruen netop paa det økonomiske Omraade faar en større Beskyttelse og Betyggelse lige over for Manden, end det er Tilfældet efter de nugjældende Regler. Men paa en saadan Tid at gjøre, hvad jeg endog vil anse for et Tilbagekridt fra, hvad der nu gjælder hos os, forekommer mig at være utilraadeligt.

Naar jeg derefter gaar over til Lovforslagets §§ 3 og 4, da er der paa flere Punkter en Overensstemmelse mellem disse Paragrafer og de nye af Udvalget foreslaaede. Det er ikke blot, antager jeg, for at gjøre Fremstillingen mere klar og overskuelig, at man har stillet disse Endringer, men ogsaa fordi man i Realiteten har villet forandre Lovforslagets §§ 3 og 4, der jo, som

bemærket, ere i Overensstemmelse med den nugjældende Ret. Naar man imidlertid ser hen til, hvori disse Realitetsændringer bestaa, vil det jo vise sig, at de ere i nært Slægtskab med den Endring i § 2, jeg nylig har omtalt. Det vil vise sig, at de Endringer, der foreslaas til disse Paragrafer, væsentlig gaa ud paa det Samme, nemlig at gennemføre Ligestillelse for begge Egtfæller, her i Relation til Børnene. Der er i den nugjældende Lovgivning — og det er bibeholdt i Lovforslaget — en Forskel imellem den Forpligtelse, der paahviler Faderen lige over for sine Børn, baade egne og Stedbørn, og den Forpligtelse, der paahviler Moderen lige over for egne og Stedbørn. Det ærede Udvalg vil i det Væsentlige have denne Forskel udsløttet; kun paa et enkelt Punkt er den bibeholdt, men dets Endringsforslag gaar væsentlig ud paa i Realiteten at ophæve den Forskel, som nu er tilstede imellem Faderens og Moderens Stilling. Det er ganske vist, at, naar man saaledes udviser de tilstedeværende Forskelligheder, vil det være den naturlige Fremstillingsorden, som det ærede Udvalg har foreslaaet, nemlig at begynde med at udtale Førelsdrenes Forpligtelse til at sørge for deres Børn, egne eller naturlige, i den følgende Paragraf at sige, at den Forpligtelse, som den ene af Førelsdrene har med Hensyn til sine Børn, i Kraft af Egtteskabet, gaar over paa den anden Egtfælle, og endelig i den 3die Paragraf at fremstille de Tilfælde, hvor der gaas endnu videre, end til hvad der kunde resultere af de foregaaende Bestemmelser i § 00. Men jeg tror ogsaa det maa erkjendes, at der har været en naturlig Opfordring for Regjeringen til at fremstille disse Forhold paa en anden Maade, naar man i Realiteten giver andre Regler. Jeg tror, det maa erkjendes, at, naar man gaar ud fra, at man bør fastholde den nugjældende Ret, der fordrer en videregaaende Forpligtelse for Faderen end for Moderen, det da er naturligt, at lade een Paragraf handle om Faderens Forpligtelse og en anden Paragraf om Moderens Forpligtelse. Det ærede Udvalg har, som jeg bemærkede, navnlig udvidet Moderens Forpligtelse, men det har i Dvrigt ogsaa udvidet Faderens Forpligtelse, navnlig over for hans Stedbørn, medens det dog paa et enkelt Punkt har indskrænket den. Det ærede Udvalg foreslaar i sin § 000 under Litra a, at den Mand, som gifter sig med en Enke eller en fraskilt Husfru eller en ugift Kvinde, der har Børn, skal forsørge hendes i Egtteskabet indbragte Børn i samme Omfang som hans egne, uagtet Egtteskabet med Børnens Moder ophører. Det har herved indskrænket Faderens Forpligtelse, forsaavidt den betinges af, at Børnene indbringes i Egtteskabet. Det forekommer mig, at denne Indskrænkning ikke er vel begrundet. Det ærede Udvalg siger vel i sin Betænkning, at det er muligt, at den Kvinde, han gifter sig med, og som ikke indbringer sine Børn